

Dosar nr.6102/118/2013

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL CONSTANȚA
SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
ÎNCHEIERE

Sedința publică din data de 17 Aprilie 2014

Completul compus din:

PREȘEDINTE - CLAUDIU RĂPEANU
JUDECĂTOR - ADRIANA PINTEA
JUDECĂTOR - GEORGIANA PULBERE
GREFIER - CARMEN GANEA

Pe rol, judecarea recursului contencios administrativ formulat de recurentul reclamant - [...], domiciliat în [...], jud. Constanța, cu domiciliul procesual ales la Cabinet de avocat [...], [...], jud. Constanța, împotriva **sentinței civile nr.4649/12.12.2013** pronunțată de Tribunalul Constanța în dosarul nr.6102/118/2013, în contradictoriu cu intimata pârâtă - **INSTITUȚIA PREFECTULUI CONSTANȚA - SERVICIUL PUBLIC COMUNITAR REGIM PERMISE DE CONDUCERE ȘI ÎNMATRICULĂRI VEHICULE** - cu sediul în mun. Constanța, Bd. Mamaia nr.86, având ca obiect **obligatia de a face - timbru de mediu**.

Dezbaterile asupra cauzei au avut loc în ședința publică din 10.04.2014 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată care face parte integrantă din cuprinsul prezentei încheieri, când, instanța având nevoie de timp pentru a delibera a amânat pronunțarea la data de 17.04.2014, când s-au dispus următoarele:

CURTEA,

Asupra cauzei de față:

Examinând actele și lucrările dosarului se constată:

Prin cererea adresată instanței la data de 25.06.2013 reclamantul [...] a chemat în judecată pe pârâta Instituția Prefectului - Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculări a Vehiculelor Constanța, și a solicitat obligarea pârâtei la înmatricularea autoturismului său marca Opel Astra, fără a mai plăti timbrul de mediu prevăzut de O.U.G. 9/2013 cu modificările și completările ulterioare și de art. 7 alin.1 lit.j din Ordinul nr.1501/2006 al M.A.I. având în vedere că vehiculul respectiv reprezintă un vehicul folosit și înmatriculat în Bulgaria.

Prin sentința civilă nr. 4649/12.12.2013 Tribunalul Constanța a respins cererea reclamantului [...] în contradictoriu cu pârâta Instituția Prefectului - Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculări a Vehiculelor Constanța.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut:

Problema de drept care se pune în cauză este dacă legislația internă potrivit căreia reclamantul ar datora taxa pentru emisii poluante este compatibilă cu prevederile legislației comunitare.

În raport de chiar motivarea prezentată în cererea introductivă de instanță se reține în situația de speță că autoturismul pentru care se solicită înmatricularea a mai fost

înmatriculat în alt stat comunitar, fiind vorba despre un autoturism rulat, care urmează a se înmatricula în România.

Art. 4 din OUG nr.9/2013 prevede:

Obligația de plată a timbrului intervine o singură dată, astfel:

a) cu ocazia înscrierii în evidențele autorității competente, potrivit legii, a dobândirii dreptului de proprietate asupra unui autovehicul de către primul proprietar din România și atribuirea unui certificat de înmatriculare și a numărului de înmatriculare;

b) la reintroducerea în parcul auto național a unui autovehicul, în cazul în care, la momentul scoaterii sale din parcul auto național, i s-a restituit proprietarului valoarea reziduală a timbrului, în conformitate cu prevederile art.7;

c) cu ocazia transcrierii dreptului de proprietate asupra autovehiculului rulat și pentru care nu a fost achitată taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule sau taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, potrivit reglementărilor legale în vigoare la momentul înmatriculării;

d) cu ocazia transcrierii dreptului de proprietate asupra autovehiculului rulat în situația autovehiculelor pentru care s-a dispus de către instanțe restituirea sau înmatricularea fără plata taxei speciale pentru autoturisme și autovehicule, taxei pe poluare pentru autovehicule sau taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule.

Potrivit art. 110 (fost 90) par. 1 din Tratatul de Instituire a Comunității europene, „*Nici un stat membru nu aplică, direct sau indirect, produselor altor state membre impozite interne de orice natură mai mari decât cele care se aplică, direct sau indirect, produselor naționale similare*”.

Astfel, în raport cu prevederea invocată de către reclamant – art.110 (fost 90) TFUE are drept obiectiv asigurarea liberei circulații a mărfurilor între statele membre în condiții normale de concurență, prin eliminarea oricărei forme de protecție care poate decurge din aplicarea de impozite interne discriminatorii față de produsele provenind din alte state membre.

CJCE a statuat că articolul trebuie interpretat în sens larg, astfel încât să se permită includerea tuturor procedurilor fiscale care ar aduce atingere, în mod direct sau indirect, egalității de tratament între produsele naționale și cele importate. Interdicția pe care o stabilește acest articol trebuie aplicată, prin urmare, de fiecare dată când o prelevare fiscală este de natură să descurajeze importul de bunuri provenind din alte state membre, favorizând producția internă sau bunurile disponibile pe piața națională.

Este de reținut faptul că nu există nici o dispoziție a dreptului UE care să interzică statelor membre să instituie un sistem general de impozite interne aplicate potrivit unor criterii obiective unei categorii determinate de bunuri, precum autovehiculele. Cu toate acestea, în cazul în care un stat membru ar impune o taxă autovehiculelor importate, articolul 110 TFUE va însemna că regimul fiscal în cauză nu trebuie să discrimineze aceste vehicule prin favorizarea, direct sau indirect, a vehiculelor produse în acel stat membru.

Din economia textelor redată mai sus, rezultă însă că taxa de timbru de mediu se datorează atât pentru autoturismele noi, ca și pentru cele rulate achiziționate dintr-un stat membru UE, pentru care nu a fost achitată taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, conform Legii nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, taxa

pe poluare pentru autovehicule, sau taxa pentru emisii poluante și care nu face parte din categoria autovehiculelor exceptate sau scutite de la plata acestor taxe, potrivit reglementărilor legale în vigoare la momentul înmatriculării, situație în care se apreciază că nu poate fi reținută existența unei diferențe de aplicare a acesteia în sensul unei discriminări interzisă prin prevederile legale comunitare.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs reclamantul [...] motivând în esență că greșit i-a fost respinsă acțiunea, deoarece timbrul de mediu ce i se impunea a fi plătit este ilegal în ceea ce privește dispozițiile comunitare, nefiind de ignorat ilegalitatea timbrului prevăzut de OUG 9/2013 chiar prin prisma dreptului intern.

Totodată recurentul a formulat cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile în privința chestiunii de drept care face obiectul acțiunii sale, fiind îndeplinite cerințele textului de lege care reglementează abilitatea Înaltei Curți de Casație și Justiție a se pronunța asupra solicitării sale.

Cererea este întemeiată.

Potrivit art. 519 C.pr.civ. *“Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”*.

În cauză se constată că sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 519 C.pr.civ. respectiv: litigiul este pendinte pe rolul Curții de Apel Constanța în faza recursului, privește chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, care la rândul-i este nouă, nestatuându-se asupra acesteia de către Înalta Curte de Casație și Justiție, nefăcând obiectul nici a unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

În ce privește punctul de vedere al completului de judecată, se apreciază că OUG nr. 9/2013, respectiv art. 4, prin reglementările sale nu se aduce atingere în mod direct sau indirect egalității de tratament între produsele naționale și cele importate, iar interdicția pe care o stabilește art. 110 (fost 90) par.1 prin Tratatul de Instituire a Comunității Europene și potrivit căruia *“Nici un stat membru nu aplică, direct sau indirect, produselor altor state membre impozite interne sau de orice natură mai mari decât cele care se aplică, direct sau indirect, produselor naționale similare”*, trebuie aplicată de fiecare dată când o prevedere fiscală este de natură să descurajeze importul de bunuri din alte state membre favorizând producția internă sau bunurile disponibile pe piața națională.

Astfel, potrivit art. 4 lit. c) din OUG nr. 9/2013, *“obligția de plată a timbrului intervine o singură dată cu ocazia transcrierii dreptului de proprietate asupra autovehiculului rulat și pentru care nu a fost achitată taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule sau taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule”*, din acesta rezultând că taxa de timbru de mediu se datorează atât pentru autoturismele noi, cât și pentru autoturismele rulate și achiziționate într-un alt stat membru UE, pentru care nu a fost achitată taxa specială pentru

autoturisme - autovehicule, conform Legii nr. 571/2013 C. fiscal, taxa de poluare pentru autovehicule, sau taxa pentru emisii poluante și care nu face parte din categoria autovehiculelor exceptate sau scutite de plata acestora, datorate la momentul înmatriculării, situație în care nu poate fi reținută existența unei diferențe de aplicare a acesteia în sensul unei discriminări interzisă prin prevederile comunitare, discriminarea fiind înlăturată.

De reținut este și faptul că nu există nicio dispoziție a dreptului UE care să interzică statelor membre a instituit un sistem general de impozite interne aplicabile potrivit unor criterii obiective unei categorii determinate de bunuri, precum autovehiculele cu toate acestea, în cazul în care un stat membru ar impune o taxă autovehiculelor importate, art. 110 TFUE va însemna că regimul fiscal din cauză, nu trebuie să discrimineze aceste vehicule prin favorizarea, direct sau indirect vehiculele produse în acel stat membru.

În cauza Nisipeanu, CJCE a statuat ca „Articolul 110 TFUE trebuie interpretat în sensul ca se opune ca un stat membru să instituie o taxă pe poluare aplicată autovehiculelor cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru dacă regimul acestei măsuri fiscale este astfel stabilit încât descurajează punerea în circulație în statul membru menționat a unor vehicule de ocazie cumpărate din alte state membre, fără însă a descuraja cumpărarea unor vehicule de ocazie având aceeași vechime și aceeași uzură de pe piața națională.”

Având în vedere cele analizate s-a apreciat că în speță, cauzele pronunțate de CJCE în legătură cu taxa de poluare nu sunt incidente, întrucât nu există o discriminare rezultată din faptul că reclamantul, ce a achiziționat vehiculul rulat înmatriculat anterior într-un alt stat membru este obligat a plăti taxa de timbru de mediu, în condițiile în care, aceasta este datorată atât de cei care achiziționează un vehicul produs/rulat în România cât și de cei cărora li s-a restituit taxa pe poluare sau taxa pentru emisii poluante printr-o hotărâre judecătorească.

În preambulul OUG 9/2013 s-a prevăzut că „prin adoptarea prezentului act normativ se asigură conformarea cu recomandările Comisiei Europene cuprinse în comunicarea din 14 decembrie 2012 potrivit căreia, taxarea autoturismelor să nu se bazeze pe criterii specifice tehnologice, ci pe date de performanță obiective, disponibile în mod obișnuit și relevante din punctul de vedere al politicilor, cum ar fi emisiile de CO₂”.

Totodată, în elaborarea prezentului act normativ s-a ținut cont de necesitatea adoptării de măsuri pentru a asigura respectarea normelor de drept comunitar aplicabile, având în vedere faptul că aceste măsuri trebuie adoptate în regim de urgență, pentru evitarea oricăror consecințe juridice negative ale situației actuale.”

Pentru aceste considerente se va admite cererea și se va înainta dosarul la Înalta Curte de Casație și Justiție.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

CU OPINIE MAJORITARĂ:

În temeiul art. 520 alin.1 Noul Cod Procedură Civilă.

Sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în legătură cu problema de drept ce face obiectul acțiunii privind caracterul discriminatoriu al dispozițiilor cuprinse în OUG nr.9/2013 în raportare la dispozițiile comunitare cu care intră în conflict.

În temeiul art.520 alin.2 Noul Cod de Procedură Civilă

Suspendă judecata cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept, de către ÎNCJ București.

Prorogă pronunțarea asupra sesizării CJUE cu formularea unei întrebări preliminare după pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept de către ICCJ București.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 17.04.2014.

Președinte,
Adriana Pinte

Judecător,
Georgiana Pulbere

Grefier,
Carmen Ganea

Red.hot.E.Crihană

Red.jud. înch.A.Pinte/08.05.2014

Tehnored.gref.G.C./09.05.2014

CU OPINIE MINORITARĂ:

Respinge sesizarea privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, ca nefondată.

Sesizează CJUE cu întrebarea preliminară în măsura în care anterior nu a fost sesizată. În situația în care există sesizare, se va suspenda judecata până la pronunțarea hotărârii.

Judecător,
Răpeanu Claudiu

Consider în opinia separată faptul că, prezenta sesizare privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, trebuie respinsă ca nefondată, urmând a fi admisă cea de-a doua solicitare, respectiv, sesizarea CJUE cu întrebarea preliminară, în măsura în care anterior nu a fost sesizată; în situația în care există sesizare, se va suspenda judecata până la pronunțarea hotărârii instanței comunitare.

Prezentele solicitări au fost formulate de recurentul reclamant în cererea de recurs, solicitând analiza lor cu prioritate față de criticile privind sentința astfel atacată.

Consider că dispozițiile art.519 C.pr.civ, nu sunt îndeplinite pentru a sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, pentru următoarele considerente,

Un prim aspect, fără însă a reprezenta și o condiție de admisibilitate a unei astfel de sesizării, îl reprezintă gradul redus de complexitate al cauzei.

Cererea de chemare în judecată a fost înregistrată pe rolul instanței de fond la data de 25.06.2013, sub imperiul OUG 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule, publicată în M.Of. nr. 119 din 4 martie 2013.

La art.4 legiuitorul a reglementat obligația de plată a timbrului ce intervine o singură dată, astfel:

a) cu ocazia înscrierii în evidențele autorității competente, potrivit legii, a dobândirii dreptului de proprietate asupra unui autovehicul de către primul proprietar din România și atribuirea unui certificat de înmatriculare și a numărului de înmatriculare;

b) la reintroducerea în parcul auto național a unui autovehicul, în cazul în care, la momentul scoaterii sale din parcul auto național, i s-a restituit proprietarului valoarea reziduală a timbrului, în conformitate cu prevederile art. 7;

c) cu ocazia transcrierii dreptului de proprietate asupra autovehiculului rulat și pentru care nu a fost achitată taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule sau taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, potrivit reglementărilor legale în vigoare la momentul înmatriculării;

d) cu ocazia transcrierii dreptului de proprietate asupra autovehiculului rulat în situația autovehiculelor pentru care s-a dispus de către instanțe restituirea sau înmatricularea fără plata taxei speciale pentru autoturisme și autovehicule, taxei pe poluare pentru autovehicule sau taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule.

Având în vedere această dispoziție legală instanța de fond a dispus respingerea cererii prin sent.civ.nr.4649/12.12.2013.

Particularitatea cauzei este dată de faptul că, dispoziția legală astfel prezentată este succesoarea altor dispoziții legale abrogate și constatate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene ca fiind în contradicție cu Tratatul de aderare.

Astfel, prezenta ordonanță de urgență a intrat în vigoare la data de 15 martie 2013, art.17 din OUG 9/2013, iar de la acest moment s-a abrogat Legea nr. 9/2012 privind taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 17 din 10 ianuarie 2012, cu modificările ulterioare, art.18.

La rândul său, Legea 9/2012 odată cu intrarea în vigoare a abrogat, prin art.16, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, aprobată prin Legea nr. 140/2011, și Hotărârea Guvernului nr. 686/2008 privind aprobarea normelor metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 480 din 30 iunie 2008, cu modificările și completările ulterioare.

Cele două reglementări, astfel abrogate, au format obiectul a numeroase întrebări preliminare la CJUE pentru a se stabili dacă reglementările în cauză contravin art.110 din TFUE și dacă acestea sunt vădit discriminatorii.

Ultima sesizare a CJUE este reprezentată de cauzele conexate C-97/13, Câmpan vs AFP Mediaș, și C-214/13 C, Ciocoiu, asupra căreia s-a pronunțat Ordonanța Curții (Marea Cameră) din 03.02.2014, prin care art.110 TFUE trebuie interpretat în sensul că, se opune unui regim de impozitare precum cel instituit, apoi circumscris de reglementarea națională în discuție în litigiile principale, prin care un stat membru aplică autovehiculelor o taxă de poluare care este astfel stabilită încât discutajează punerea în circulație, în acest stat membru, a unor vehicule de ocazie cumpărate, din alte state membre, fără însă a descuraja cumpărarea unor vehicule de ocazie având aceeași vechime și aceeași uzură de pe piața națională.

Urmare a principiului priorității reglementărilor internaționale transpus în Constituția României la art.20 alin.2, instanțele de drept comun în materie de contencios administrativ au reluat soluționarea cauzelor având în vedere respectarea priorității a ordonanței, principiu ce a fost apoi respectat și de celelalte instanțe care nu au formulat sesizări.

În condițiile în care actuala dispoziție legală, OUG nr.9/2013, nu a format încă obiectul unei întrebări preliminare la CJUE, solicitarea formulată de recurentul reclamant în prezenta cauză consider că este justificată.

Condiția impusă de dispozițiile art.519 C.pr.civ, referitoare la caracterul de noutate a chestiunii de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea prezentului recurs, iar asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, nu este îndeplinită, fapt ce duce la respingerea unei astfel de sesizări.

Astfel, prin Decizia nr. 24 din 14/11/2011 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 1 din 03/01/2012, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul Competent să Judece Recursul în Interesul Legii, a admis recursurile în interesul legii formulate de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Colegiul de conducere al Curții de Apel Iași și Colegiul de conducere al Curții de Apel Cluj și a stabilit că:

1. Acțiunea având ca obiect obligarea instituției prefectului, prin serviciul de specialitate, la înmatricularea autovehiculelor second-hand achiziționate dintr-un alt stat membru al Uniunii Europene, fără plata taxei de poluare prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008, aprobată prin Legea nr. 140/2011, și fără parcurgerea procedurii de contestare a obligației fiscale prevăzută de art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008, aprobată prin Legea nr. 140/2011, este admisibilă.

2. Procedura de contestare prevăzută la art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008, aprobată prin Legea nr. 140/2011, raportat la art. 205-218 din Codul de procedură fiscală, nu se aplică în cazul cererilor de restituire a taxei de poluare întemeiate pe dispozițiile art. 117 alin. (1) lit. d) din același cod.

Decizia în cauză a fost respectată întru-totul de recurentul reclamant în sensul că, a chemat în judecată pe pârâtul Instituția Prefectului-Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor Constanța și fără parcurgerea procedurii de contestare a obligației fiscale prevăzută de art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008, aprobată prin Legea nr. 140/2011, deși legea în vigoare și aplicabilă prezentului raport juridic este OUG 9/2013.

Rezultă, aşadar, că în mod implicit recurentul reclamant a realizat o identitate de reglementare între cele trei acte normative, OUG 50/2008, Legea 9/2012 şi OUG 9/2013, în sensul excluderii procedurii contestării administrative la organul fiscal a actului prin care s-a stabilit taxa de poluare, pentru emisii poluante şi, în final, timbrul de mediu.

Aşadar, dacă cele trei taxe numite diferit reglementează aceeaşi situaţie, iar dintre acestea taxa de poluare şi cea pentru emisii poluate au făcut obiectul a numeroare sesizări la CJUE cu întrebări preliminare, nu se poate spune că problema de drept astfel reglementată, fie ea şi sub forma timbrului de mediu, este o problemă nouă.

Concluzionând, consider că, problema de drept supusă judecăţii, respectiv, timbru de mediu reglementat prin OUG 9/2013, nu are caracter de noutate, iar asupra acestei probleme există o decizie obligatorie a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie pronunţată în Completul Competent să Judece Recursul în Interesul Legii, pe care însăşi recurentul reclamant a respectat-o, soluţia ce se impune este aplicarea dispoziţiilor imperative ale OUG 9/2013.

Întrucât la dosar există şi sesizarea CJUE cu întrebare preliminară ce are ca obiect timbrul de mediu, aplicarea în cazul de faţă a OUG 9/2013 nu se poate face, instanţa de recurs urmând a suspenda judecata şi a înainta sesizarea instanţei comunitare.

**PREŞEDINTE,
CLAUDIU RĂPEANU**